

РЕШЕНИЕ

№ 736

гр. София, 08.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Адриан Янев

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9586** по описа за **2022** година докладвано от съдия Евгени Стоянов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от А. И. – САК, в качеството на пълномощник на Б. Л. Т. срещу решение № 2752 от 19.07.2022 г., постановено по НАХД № 18089 по описа на СРС за 2021 г, НО, 19 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 19 – 4332 – 025745 от дата 09.12.2019 г. на началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“. В жалбата подателят на касационната жалба е посочил, че са налице касационни основания по чл. 348 НПК, във вр. чл. 84 ЗАНН. Според жалбоподателя нарушен е материалният и процесуалният закон. Приложени са неправилно от страна на съда. Не е потърсен отговор на всички направени възражения. В жалбата е посочено, че съгласно ППВС № 10 от 1973 г. отразените в акта фактически констатации не се считат за установени до доказване на противното. Не е приложен институтът на чл. 28 ЗАНН „маловажен случай“. Иска се от съда да се отмени изцяло решението на СРС, както и да се отмени наказателното постановление. В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява. Представя подробни писмени бележки. Претендира присъждане на сторените съдебни разноски и за двете съдебни инстанции.

Ответникът – Началник група към СДВР – отдел „Пътна полиция“ – редовно призован не се представлява, не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност и недоказаност на

касационната жалба.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е допустима. Наведените доводи в същата представляват касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, приложим по препращане от чл. 63в от ЗАНН.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства, при което е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 18.11.2019 г., около 15:00 ч., в [населено място] на [улица] пред № 22 служителите на отдел „Пътна полиция“ при СДВР младши автоконтрольор А. Г. Н. и А. С. С. установили паркиран лек автомобил марка „БМВ“, с ДК [рег.номер на МПС] като втори ред до паркирано превозно средство в активна лента по посока на движението. МПС – то било с неработещ двигател. Двамата полицейски служители изчакали на място и след като Б. Л. Т. се появил му изисквали документи. Той не представил контролен талон към СУМПС.

Съставен е акт за установяване на административно нарушение (АУАН) на Б. Л. Т. за това, че на 18.11.2019 г. около 15:04 ч. в [населено място], [улица] срещу № 22 е паркирал лек автомобил „БМВ 530 Д Х Д.“ с ДК [рег.номер на МПС] до паркирано превозно средство от страната на движението, както и водачът не е представил контролен талон към СУМПС. Б. Л. Т. не е подписал АУАН, но е подписал разписката.

Въз основа на АУАН е издадено Наказателно постановление № 19 – 4332 – 025745 от дата 09.12.2019 г. на началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на основание чл. 183, ал. 4, т. 9, пр. 2 – ро ЗДвП е наложена глоба 50 лева и на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 – ро ЗДвП е наложена глоба в размер на 10 лева.

За да постанови оспореното решение въззивният съд е приел, че при съставянето на акта за установяване на административно нарушение и на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на производствените правила. Прието е също така за безспорно установено, че касаторът е осъществил състава на визираните административни нарушения, същите не съставляват покриват признаците на „маловажен случай“ по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, вр. § 1, ал. 1, т. от ДР на ЗАНН. По отношение на административното нарушение по чл. 98, ал. 1, т. 2 от ЗДвП е прието, че за да е налице нарушение на визирания текст трябва да е осъществено паркиране или престой на МПС до престояващо или паркирано пътно превозно средство от страната на движението. Съставът на СРС е приел, че водачът на лек автомобил „БМВ 530 Д Х Д.“ с ДК [рег.номер на МПС] го е паркирал неправомерно на пътното платно до паркираното МПС от страната на движението, като втори ред. В разпоредбата, която е забранителна и е установено, че е нарушена, липсва изискване вторият ред на паркиране да е до паркирани МПС – та в активна лента. Правните и фактическите изводи на СРС се приемат и от настоящия състав.

Споделят се доводите на СРС, че не са налице доказателства, които да установяват обстановка, различна от тази изложена в АУАН и в наказателното постановление. От показанията на двамата свидетели е установено по категоричен начин, че МПС – то е било в покой, т. е. било е паркирано, както и че се касае за паркиране на конкретен

адрес, който се сочи: [улица].

По отношение на второто нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП съставът на Софийския районен съд е приел, че тази разпоредба е нарушена. Съгласно чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП водачът на МПС е длъжен да носи СУМПС от съответната категория и контролния талон към него. Приел е, че наложената глоба от 10 лева е съответна на извършеното административно нарушение.

При постановяване на решението районният съд не е допуснал нарушение на закона. Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, обсъдил е в съвкупност събраните доказателства и въз основа на тях е приел, че НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл. 47, ал. 2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН. СРС е констатирал, че при издаване на АУАН не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Счел е, че както АУАН, така и оспореното НП, притежават всички законово предвидени реквизити по чл. 42, респ. – чл. 57 ЗАНН. Тези изводи на районния съд се споделят и от настоящия състав на съда. Неоснователни са направените оплаквания, тъй като при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила.

Решаващият състав, на базата на събраните в производството по делото доказателства, е установил релевантните за спора факти и обстоятелства, въз основа на които е изградил правилни и обосновани правни изводи.

Съдът намира, че по делото са събрани достатъчно по обем и категорични доказателства за това, че касаторът е извършил вмененото му административно нарушение, а именно като водач на лек автомобил „БМВ 530 Д Х Д.“ с ДК [рег.номер на МПС] го е паркирал неправомерно на пътното платно до паркираното ППС от страната на движението, като втори ред на дата 18.11.2019 г., около 15:00 ч. Съгласно разпоредбата на чл. 98, ал. 1, т. 2 ЗДвП престоят и паркирането са забранени: до престояващо или паркирано пътно превозно средство от страната на движението. Правилно е наложено наказанието от 50 лева глоба, доколкото тя е абсолютно определена в разпоредбата на чл. 183, ал. 4, т. 9 ЗДвП.

Според настоящия състав безспорно е установено и другото административно нарушение. На посочената дата и място касаторът е нарушил разпоредбата на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП. Съгласно тази разпоредба водачът на моторно превозно средство е длъжен да носи: 1. свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория и контролния талон към него. Контролният талон към СУМПС не се е намирал във фактическата власт на водача, като същият не е предоставил и смислено обяснение за така констатираната липса. Споделят се изводите на СРС, че не са представени доказателства за факта, че касаторът е управлява с друг акт, вместо с контролен талон. Установено е, че този официален удостоверителен знак не е бил иззет по административен или съдебен ред. Съгласно чл. 183, ал. 1, т. 1 ЗДвП санкцията е абсолютно определена, поради което не съществува юридическа възможност да бъде намалена, предвид действието на императивната разпоредба на чл. 27, ал. 5 ЗАНН.

По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на осн. чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, Административен съд

София - град, XV касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2752 от 19.07.2022 г., постановено по НАХД № 18089 по описа на СРС за 2021 г, НО, 19 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 19 – 4332 – 025745 от дата 09.12.2019 г. на началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.